(63)

2000 வருஷத்து...

பார்க்கப் போனால் இந்தச் சுப்பிரமணி, அவன் காதலித்த சக்குபாய், அவளுடைய பெற்றோர், அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டார், அந்த வீடு நிலை பெற்றிருந்த தெருவில் வாழ்ந்திருந்த மனுஷர்கள் எல்லாருமே ஒரு வகையில் அசடுகள் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

அடிப்படை விஷயங்களில் பொதுவாகத் தமிழர்கள் அசடுகள். குறிப்பாகக் காதல் விஷயம் என்று வந்து விட்டாலோ, அவர்கள் இரண்டாயிரம் வருஷத்து அசடுகள்.

மெயின் ரோடை விட்டு, கோபித்துக் கொண்டு ஒதுங்கியது போல இருக்கும் பாஞ்சாலியம்மன் கோயில் தெருக் கோடியில் கொஞ்சம் உள்வாங்கிய பழங்கால ஓட்டு வீட்டின் ஒண்டுக் குடித் தனங்களில் ஒன்று சுப்பிரமணியன் குடும்பம். அவனும் அவன் அம்மாவுமே குடும்பம். அப்பா என்று ஒருத்தர், அந்த வீட்டில் பீடிபிடித்துக் கொண்டு, காரி உமிழ்ந்து கொண்டு ஒரு காலத்தில் இருந்தார் என்பது உண்மை. பிறகு வாழ்க்கை சலித்துப் போய் ஓடிப் போய்விட்டார். சலிப்பு வாழ்க்கையின் மீதல்ல, அவர் மனைவி மீதுதான் என்று பின்னால் தெரிந்தது. மயிலம் மலை அடிவாரத்தில் யாரையோ ஒருத்தியைச் சேர்த்துக் கொண்டு குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்றுப் பல்கிப் பெருகுகிறார் என்பதை அறிந்தும். சுப்பிரமணியத் தின் அம்மா, உறுத்திக் கொண்டிருந்த தாலியை அறுத்துப் போட்டு விட்டு, வீட்டோடேயே இட்லிக் கடை வைத்து நடத்தத் தொடங்கினாள்.

சுப்பிரமணி பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடித்த கையோடு, வெள்ளைப் பேப்பரைச் சுருட்டிக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு டைப் அடிக்கப் போய் வந்து கொண்டிருந்தான். தெருமுனை நாயர் டீக்

கடையில் இரண்டே முக்கால் ரூபாயும், நாயரின் பெட்டிக் கடையில் சிகரெட் வாங்கின வகையில் ஒரு ரூபாய் அறுபது பைசாவும் கடன் வைத்திருந்தான். ஒழிந்த வேளைகளில் சக்குபாயைக் காதலித்தான்.

பாஞ்சாலியம்மன் கோயில் தெருவுக்குக் கிழக்காய், மூன்று தெரு தள்ளி பத்ரகாளியம்மன் கோயில் தெருவில், தெற்றுப்பல் மாதிரி குறுக்கும் மறுக்குமாய் முளைத்த கல் மற்றும் குடிசை வீடுகள் மலிந்த நாட்டு ஓடுகள் வேய்ந்த வயசான வீடு சக்குபாயுடையது. அவள் அப்பா ஏதோ ஓர் ஆலையில் ஏதோ ஒரு வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். தவறாமல் சாயங்காலங்களில் மேட்டுத் தெரு சாராயக் கடையில் நினைவு மழுங்குகிற வரை குடிப்பார். குடித்து விட்டால், அவர் பௌருஷம் கிளர்ந்து எழும். நேராக வீட்டுக்கு வருவார். தயாராகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் சக்குபாய் அம்மாவின் நீண்டு செழித்து வளர்ந்திருக்கும் கொண்டையைப் பிடித்து இழுத்துக் காரை பெயர்ந்த சுவரில் மோதி, சரியாக இடுப்பின் பக்கவாட்டில் உதைப்பார். அழுக்குத் துணிப் பந்து மாதிரி அந்த அம்மா வாசலில் போய் சொல்லி வைத்தாற்போல் விழுவாள்.

அவ்வளவுதான், விழுந்த அதிர்ச்சியும் மயக்கமும் தெளிய பல மணி நேரங்கள் ஆகும். பொதுவாக விடியும் போது தூங்கி எழுந்தாற் போல எழுவாள். தாய் உதைக்கப்படும் போது மகள் குறுக்கே புகுந்து அம்மாவைத் தடுக்க வேண்டுமே? சக்குபாய் அப்படி எதுவும் செய்யமாட்டாள். காரணம் அப்பா அவளையும் உதைப்பார். உதை வாங்கினால் அம்மாவுக்கு எப்படி வலிக்குமோ, அப்படியே அவளுக்கும் வலிக்குமே! அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் தலையிடுவார்களா? மாட்டார்கள். ஏன்? கணவன் மனைவி விவகாரத்தில் மூன்றாமவர் தலையிடக் கூடாதே. இது ரெண்டாயிரம் வருஷப் பண்பாடு.

சக்குபாய், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்கிற மலையை ஏறிக் கடக்கச் சக்தி பெற்றிருக்கவில்லை. இரண்டு முறை முயற்சி செய்யத்தான் செய்தாள். முடியாமல் போய்விட்டது. அப்புறம், ஆஸ்ரமத்து துணிக்கடையில் எம்பிராய்டரி, மற்றும் மணி, தையல் வேலைக்குப் போனாள். காலை எட்டு மணி முதல் மாலை ஐந்து வரை தைத்ததும் நாள் கூலியாக இரண்டரை ரூபாய் கிடைக்கும் அவளுக்கு. அவளுடன் அதே மாதிரி வேலையை நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் செய்தார்கள். இவர்கள் தைத்த துணிகள் அயல் நாடுகளில் விற்பனை செய்யப்பட்டன. ஆன்மிக ஞானத்தைப் பரப்புவதையே தன் நோக்கமாகக் கொண்ட அந்த ஆஸ்ரமம், அதற்கு மேல் கூலி

கொடுத்து, பெண்களை லௌகீகச் சேற்றில் புதைத்துவிட விரும்ப வில்லை. நியாயம்தானே!

சக்குபாய் அழகாகத்தான் இருப்பதாகப் பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள். உலகத்தில் யார்தான் அழகு இல்லை? சப்பாத்திப் பூக்கூட அழகாகத்தானே இருக்கிறது. அதனாலேயே, அவள் அம்மாவும் அப்பாவும் அவளைப் பொத்திப் பொத்தி சிறகுகளுக்குள் பதுக்கி வளர்த்தார்கள். பயம்தான் காரணம். எதற்குப் பயம்? சக்குபாயின் அக்கா மீராபாய் பலசரக்குக் கடைப் பையனுடன் ஓடிப் போய் விட்டாள். முன்னேர் போன வழியில் பின்னேர் போய் விடக் கூடாது அல்லவா?

சுப்பிரமணிக்கும் சக்குபாய்க்கும் காதல் ஏற்பட்டு விட்டது. எப்படி அது ஏற்பட்டது என்று யார்தான் சொல்ல முடியும்? மழை வந்த பாதையை யார் பார்த்தது, ஏதோ ஒரு கொதி நிலையில் ஏதோ ஒரு சீதோஷ்ண கதியில் அது வந்து கொட்டிவிட்டுப் போய் விடுகிறது. திடீரென்று ஒருநாள் மூக்குக்குக் கீழே மயிர் முளைப்பது மாதிரி. கதவைத் தட்டி அனுமதி பெற்றுக் காதல் வருவதில்லையே!

ஒருநாள் காலை, பல் துலக்கும் முன்பாகவே, நாயர் டீக்கடை வாசலில், 'இத்தோட ஒரு ரூபா எம்பளது பைசாப்பா' என்று கணக்குச் சொல்லிவிட்டு, டீ குடித்துக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணி, தையல் வேலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த சக்குபாயைப் பார்த்தான். சும்மாதான். மீண்டும் பார்த்தான். மீண்டும் மீண்டும் அவளைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்திருக்க வேண்டும். கடந்து போன அவள் பின் புறத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். யாரோ ஓர் இளைஞன் தன்னைக் கவனிப்பதை குறுகுறுப்பால் உணர்ந்து தன்னிச்சையாக மேலெழுந்து கை, தாவணியைத் திருத்த, அவளும் அவனைப் பார்த்தாள். ரெண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னால் ராமனும் சீதையும் எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டார்களோ, அப்படித் தான். எதற்காகப் பார்த்துக்கொண்டார்களோ, அதற்காகத்தான்.

அடுத்த நாள்தொட்டு, சுப்பிரமணி சரியாகக் காலை ஏழு முப்பது மணிக்கும், மாலை நாலே முக்கால் மணிக்கும் டீக்கடைக்கு வந்தான். சக்குபாய் காலை ஏழு நாற்பத்தைந்துக்கு வேலைக்குப் போய், ஐந்து இருபதுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். சக்குபாயிடம் மூன்று தாவணிகளும், நாலு வெளிப் பாவாடைகளும் இருந்தன. தவணை முறைத் துணிக்காரியிடம், வாரா வாரம் அடைப்பதாகச் சொல்லிப் புதுசாக ஒரு கத்தரிப்பூக் கலர்

தாவணியும், மஞ்சளில் பூப்போட்ட பாவாடையும் எடுத்துத் தைத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். வாரம் அவள் பதினைந்து ரூபாய் சம்பாதிக்கிறாளே!

நாயர் கடையை ஒட்டி, ஒரு குட்டி செம்மண்பாதை பிரிகிறது. பாதையின் இருபுறமும் குத்துச் செடிகள். வெண் தும்பைச் செடிகள், காட்டா மணக்குச் செடிகள்; சற்று தூரத்தில் ஒரு வெளி எருக்கம் புதர்கள் மண்டிக் கிடக்கும். யார் விரும்புகிறார்களோ, இல்லையோ, எருக்கஞ்செடிகள் பூக்களைப் புஷ்பிக்கத் தவறுவதில்லை. மன மில்லாத பூக்கள்; ஆகவே மனிதர்கள் அவற்றை மதிப்பதில்லை. குழந்தைகளுக்கு இந்தப் பேதம் எல்லாம் தெரிவதில்லை. எருக்கம் பூக்களை அழுத்தி அவை டப்பென்று வெடிக்கும் சப்தத்தைக் கேட்டு அவை குதூகலம் கொள்ளவே செய்யும். ஒரு காலத்தில் குட்டை ஒன்று அங்கு இருந்திருக்க வேண்டும். பூமி அம்மைத் தழும்பு மாதிரி பள்ளம் கொண்டிருந்தது. கரையில் திடீரென்று ஏழெட்டுப் பனை மரங்கள் வளர்ந்து நின்றன. எப்போதும் குடித்து விட்டுச் சப்தம் செய்கிற குடிகாரனைப் போல் இவை ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும். கொஞ்ச தூரத்தில், விழுதுகள் விட்டு வளர்ந்திருந்த ஆலமரம் ஒன்று இருந்தது. இந்தச் செடி மரவகைகள் எவையும் எந்த மனிதராலும் நீருற்றிப் பாத்திகட்டி வளர்க்கப் பட்டவை அல்ல. இயற்கையாய் எப்படியோ பிறந்த தான் தோன்றி கள் — காதலைப் போல பிறந்தவை வளர்ந்து, பிழைக்கப் போராடு கின்றன — காதலைப் போலவே.

ரெட்டை மண்டை என்று ஒருவன் இருந்தான். 'கிருஷ்ண விலாஸ்' ஓட்டலில் டபரா செட்டுகளை கழுவிக்கொண்டு ஜீவித்தி ருந்தான். சக்குபாய்க்குத் தூரத்து உறவு என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தான். அவள் அம்மாவுக்கு அவன் தம்பி முறை என்றான். ஓட்டலில் இருந்து, ஒவ்வொரு முறை வரும் போதும் மசால் தோசை வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். அந்த அம்மா, தன் தம்பி முறை என்று அவனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

காலைப் பொழுதில், பல் துலக்க ஆலங்குச்சி ஒடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான் ரெட்டை மண்டை. வளைவு வளைவாக, இரண்டு தலை இருப்பது மாதிரி நீண்டும் சப்பையாகவும் இருந்த தலையைச் சுற்றித் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தான். பகலிலும், சூரிய வெளிச்சத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் ஆலமரத்தின் பின் பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த அவன் காதுகளில், ஓர் ஆணும், பெண்ணும் கீழ்க்குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தது கேட்டது. விழுதுகளின்

அடர்த்தியை விலக்கிக்கொண்டு எட்டிப்பார்த்தான். மரத்தின் அந்தப் பக்கத்தில், சுப்பிரமணியும் சக்குபாயும் நின்றிருந்தார்கள்.

சக்குபாயின் அப்பா, அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக மிக அதிகமாகக் குடித்தார். கடைசியாகத் தன் கையிலிருந்த தம்ளரைப் போட்டு, உடைத்தார். அவருடைய ரெண்டாயிரம் வருஷத்து இரத்தம் கொதித்தது, தன் மூத்த மகள் தனக்கு ஏற்படுத்தி வைத்து விட்டுப் போன அவமானம், அதை மேலும் கொதிக்க வைத்தது. ஒரு பெண், ஓர் ஆணுடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதில் என்ன அவமானம் என்று யாரும் அவரைக் கேட்டுவிட முடியாது. இந்த மண்ணில் பிறக்க நேர்கிற ஒவ்வொரு பெண்ணும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பூட்டுச் சாவியுடன்தான் பிறக்க வேண்டும். அந்தப் பூட்டுச் சாவியைக் கல்யாணம் ஆகும் வரை பெற்றோர்களிடம் அவள் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். அப்பாவும் அம்மாவும் பூட்டைப் போட்டு சாவியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பெண்ணின் கற்புக்குக் காவல் இருப்பார்கள். கல்யாணத்துக்குப் பிறகு, பெற்றோர் அந்தச் சாவியைக் கணவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு 'அப்பாடா' என்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வார்கள். அப்புறம் அவள் கற்புக்குக் கணவனே பொறுப்பு. சாவி, அவன் கையில் அப்புறம்.

'வக்காளி! இட்லிக்காரி மவனுக்குக் காதலாடா கேக்குது? ராத்திரி பதினோரு மணிக்கா வரப்போறே... வா... மாப்பிள்ளை வா... விருந்து படைக்கிறேன் வா...' என்று கறுவிக் கொண்டார்.

கணவன் அமைதியாக வந்து சாப்பிட்டுப் படுத்தது அந்த அம்மாவுக்கு அன்று ஆச்சரியமாகவும் திகைப்பாகவும் இருந்தது. சக்குபாய்க்கும் மிக விந்தையாகத்தான் இருந்தது

வெளிப்படலைச் சாத்தி வைத்து விட்டால், உள்ளே யாரும் நுழைந்துவிட முடியாது. காற்றுக்காக எப்போதும் சக்குபாய், தெருவாசற்படியை ஒட்டிய நடைத் தாழ்வாரத்தில்தான் படுப்பாள். வழவழவென்று சிமெண்ட்பால் ஊற்றிய தரை எப்போதும் குளிர்ச்சியாகவே இருக்கும். உள்ளே சமையல்கட்டை ஒட்டிய வாசலில் அம்மா படுப்பாள். அறையில் படுத்து உருள்வார் அப்பா. ராத்திரி போதையில் விழுபவர், அடித்தால் கூட எழுந்திருக்க மாட்டாரே...

"சக்கு... சக்கு..." என்றது ஒரு குரல், ரகசியமாய். பூ ஒன்று கன்னத்தில் வருடுகிற மாதிரி, உஷ்ணமான மூச்சுக் காற்று அவள் கழுத்தில் வருடிற்று. திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் சக்கு. சுப்பிரமணி மண்டி போட்டு உட்கார்ந்திருந்தது, மங்கிய தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது.

"யாரும் பாத்தாங்களா?" என்றாள் சக்கு.

'இல்லை' என்று தலையாட்டினான் சுப்பிரமணி.

'சக்கு' என்று குமுறியபடிக் கையைப் பிடித்தான் சுப்பிரமணி. அதே நேரத்தில், அசுரத் தனமான அவன் பிடரியில் அறை ஒன்று விழுந்தது. அதே நேரம் சரியாகத் தெருக் கதவு சாத்தப்பட்டது. சுதாரித்துக் கொண்டு, எழுந்து ஓடத் தயாரான சுப்பிரமணியின் முயற்சி, கதவு சாத்தப் பட்டதால் முடங்கிப் போயிற்று. பயந்து போனான் அவன். சக்கு கத்திக்கொண்டு தோட்டத்துப் பக்கம் ஓடிப் போய் விட்டாள்.

உருளைத் தடியால், அப்பா சரமாரியா அவனை விளாச ஆரம்பித்தார். 'ஐயோ, அப்பா, அம்மா' என்று வாய்விட்டுச் சத்தம் போட்டு அலறினான் சுப்பிரமணி. ஏதோ திருடன்தான் வந்து விட்டான் என்று எண்ணினார்கள் அண்டை அயல் வீட்டார்கள்.

பெண்கள் தூரத்திலிருந்தே பார்த்துவிட்டு, பார்ப்பது தமக்கு இழுக்கு என்று நினைத்து ஒதுங்கிப் போனார்கள். ஆண்கள், கொஞ்சம் தள்ளி நின்றுகொண்டு வேடிக்கை பார்த்தார்கள். தலை கவிழ்ந்து, தலை மயிர் நெற்றியில் விழ, கைகள் இரண்டும் பின்னால் கட்டப்பட்டு, நிர்வாணமாக மண்டி போட்டு உட்கார்த்திருந்தான் சுப்பிரமணி. அழுகை அடங்கிப் போய் விட்டிருந்தது அவனுக்கு. மனிதனுக்கு நேரக் கூடாத உச்ச அவமானம் ஏற்பட்டுப் போன பின்னால் அந்த அவமானம் பெருகிப் பெருகித் தடித்துக் கூசிக் கூசி அந்த எல்லையும் உடைந்து போய்விட்ட நிலையில் இருந்தான் அவன்.

"என் பிள்ளையில்லை அவன், என்ன வேணுமானாலும் பண்ணிக்குங்கோ..." என்று வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு, அவனைப் பெற்றவள் அப்போதுதான் போயிருந்தாள்.

"சரி... கண்ணாயிரம்... அம்ணக் கட்டையா ஒரு வயசு வந்த பயலைப் பத்து பேரு பார்க்கிற இடத்துல வைக்கறது தப்புப்பா" என்றவாறு யாரோ ஒரு பெரியவர் கூட்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, தன் தோளில் இருந்த துண்டை அவன் இடுப்பில் கட்டிவிட்டார்.

ஏட்டையாவிடம், சக்குபாயின் அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"ராத்திரி சுமார் பதினொன்னு, இல்லே பன்னண்டு மணி இருக்கும் ஏட்டையா. 'தொபுக்'குனு யாரோ சுவர் ஏறிக் குதிச்ச சத்தம் கேட்டு நான் முழிச்சுக்கிட்டேன். காதைக் கூர்மையா

வச்சிக்கிட்டு கவனிச்சுக்கிட்டு இருந்தேன். யாரோ அடி எடுத்து வைக்கிற மாதிரி இருந்துச்சி. எப்பவும், காத்துக்கு இந்தப் பொண்ணு தெருவாண்டை தான் படுத்திருக்கும். 'ஐயோ, அப்பா... என் செயினை யாரோ அறுக்கிறாங்களேன்னு" என் மவ—இவதான்—சத்தம் போட்டா. நான் ஓடிவர்றதுக்குள்ளே இந்தப் பய செயினோட சுவர் ஏறிக் குதிச்சுட்டான் சார்... நானும், ரெட்டை மண்டையும் ஆளை அமுக்கிப்புட்டோம்..." என்றவாறு அறுந்த செயினை ஏட்டையாவிடம் நீட்டினார் சக்குபாயின் அப்பா.

"அப்படியாம்மா?" என்று, சக்குபாயிடம் திரும்பிக் கேட்டார் ஏட்டு.

'ஆமா' என்று தலையசைத்து விட்டுக் குனிந்து கொண்டாள். சக்குபாய். அவள் கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. கன்னங்கள் சிவந்து உப்பி இருந்தன. நெற்றியில் ஒரு காயத்திலிருந்து லேசாக இரத்தம் ஊறிக் கொண்டிருந்தது.

சுப்பிரமணி ஒருமுறை தலையை நிமிர்த்திச் சக்குவைப் பார்த்து விட்டு ஏனோ அதுவரை அழாதவன், சத்தம் போட்டுக் கேவிக் கேவி அழ ஆரம்பித்தான்.

1986